

РЕШЕНИЕ

№ 3866

гр. София, 14.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 30.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **2993** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Г. Б. Т., чрез адвокат В. В., против Решения №№ 1040-21-11/15.01.2019 г. и 1040-21- 78/07.03.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с които е оставена без уважение жалба на Г. Б. Т., срещу Разпореждания №№ 0-21-999-00-[ЕГН] от 14.12.2018 г. и 0-21-999-00-[ЕГН] от 24.01.2019 г. на Ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите, с които на основание чл. 40, ал. 3 от КСО, във връзка с чл. 47, ал. 1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощите от държавното обществено осигуряване е постановен отказ за отпускане на парично обезщетение за общо заболяване на жалбоподателя, поради установените данни, че същия не е осигурен за съответния риск, на основание чл. 10 и чл. 40, ал 1 от КСО за периодите, определени по двата болнични листа, поради което парични обезщетения за временна неработоспособност (ПОВН) не се изплащат.

Излага съображения, че оспорените решения и потвърдените с тях разпореждания са незаконосъобразни, като постановени при противоречие с материалния закон. Моли съда да отмени оспорените административни актове.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира присъждане на сторените по делото съдебни разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуалния си представител

оспорва жалбата, като я счита за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГС, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от трудов договор № 418/27.08.2018г., работодателят Военна академия „Г. С. Р.“ – [населено място] е възложила на служителя доктор на военните науки Г. Б. Т. да бъде назначен и да изпълнява задълженията си на длъжност „доцент“ в катедра „Военоморски сили“ на факултет „Командно – щабен“. Според трудов договор № 418/27.08.2018г. служителят Т. се задължил да постъпи на работа на 03.09.2018 г.

От справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ с придружително писмо № 99390180002871/ 29.08.2018 г. от работодателя Военна академия „Г. С. Р.“ са изпратени 17 бр. уведомления по чл.62, ал. 5 от КТ, заведени в специален регистър с придружително писмо № 99390180002871 / 29.08.2018г. от Военна академия „Г. С. Р.“ до ТД на НАП.

На 17.09.2018 г. от ЛКК при МБАЛ [фирма], Специализирана Клиника по кардиология е издаден първичен болничен лист № E20181980631, с който за периода 02.09.2018г. – 04.10.2018 г. е определена временна неработоспособност на Т. с причина 1 /общо заболяване/ с диагноза: нестабилна стенокардия. Болничният лист е предявен на осигурителния орган със справка вх. № P14-21-998-07-[ЕГН] / 10.10.2018 г.

На 08.10.2018 г. от ЛКК при МЦ [фирма], е издаден болничен лист № E20181037844 – продължение, с който за периода 05.10.2018 г. – 03.11.2018 г. е определена временна неработоспособност на Т. с причина 1 /общо заболяване/ с диагноза: остър субендокарден инфаркт на миокарда. Болничният лист е предявен на осигурителния орган със справка вх. № P14-21-999-29-[ЕГН]/ 12.10.2018 г.

На 05.11.2018г. от ЛКК при МЦ [фирма], е издаден болничен лист №E20181037905 – продължение, с който за периода 04.11.2018 г. – 03.12.2018 г. е определена временна неработоспособност на Т. с причина 1 /общо заболяване/ с диагноза: остър субендокарден инфаркт на миокарда. Болничният лист е предявен на осигурителния орган със справка вх. № P14-21-999-13-[ЕГН]/ 13.11.2018 г.

Видно от данните, посочени в Писмо с изх. № СИ-29-3314/2020 г. на Началника на Военна академия „Г. С. Р.“, за периода от 02.09.2018 г. до м. 01.2019 г. включително осигурителят е подал данни за жалбоподателя, както следва: през месец септември 2018 г., когато е настъпила временната неработоспособност по първичния болничен лист № E20181980631 / за Г. Т. са подадени данни към отдел „Специален регистър“ ЦУ на НАП, съгласно Декларация обр. №1 с изх. № RB217308-083-06/СН-29-192/26.09.2018 г., в писмото изрично е вписано, че на лицето е било начислено брутно трудово възнаграждение в размер па 1 663,32 лв., върху които са удържани съответните осигурителни вноски за сметка на работодателя - ДОО -239,85 лв. и 30 - 79.84 лв. При съпоставка с данните от справката на ТД на НАП е видно, че за месец 09.2018 г. е отбелязано за жалбоподателя осигурителен доход в размер на 619.05 лв., при 0 отработени дни.

На следващо място съгласно писмото от работодателя Военна академия „Г. С. Р.“ е отбелязано, че след представяне на първичния болничен лист № E20181980631, през месец октомври 2018 г. е направена корекция на данните, подадени за жалбоподателя за месец септември 2018 г. с Декларация обр. № 1 с изх. №

RB217308-083-06/СИ-29-220/23.10.2018 г., като не е посочено в какво точно се изразява направената корекция. Вписано е, че за месеците 10-01.2019 г. лицето е било в отпуск по болест съгласно представени болнични листове за които били подадени декларации обр. № 1. Съгласно данните от справка на ТД на НАП е видно, че за месеците 10-12.2018 г. е отбелязан осигурителен доход в размер на 510 лв. за 0 отработени дни и съответно за м. 01.2019 г. е отбелязан осигурителен доход в размер на 510 лв. за 0 отработени дни.

В конкретния случай временната неработоспособност на лицето, удостоверена от органите на медицинската експертиза с издадения болничен лист, според административния орган, настъпила преди то реално да е започнало да осъществява трудова дейност /02.09.2018 г./. Поради тази причина нямало качеството на осигурено лице по смисъла на §1, т. 3 от ДР на КСО и не подлежи на задължително осигуряване по реда на чл. 4 от КСО. Също така не можело да се приеме, че на Г. Т. е бил разрешен отпуск за временна неработоспособност, поради което за него била неприложима разпоредбата на чл. 9, ал. 2, т.1,3 и 5 от КСО, тъй като тя касаела само случаите, при които осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност, съгласно чл.10 от КСО, продължава и през тези периоди. Обратното виждане, че жалбоподателят бил започнал трудовата си дейност, за да са дължими осигурителни вноски, означавало, че същия ще попадне в хипотезата на чл. 46, ал. 1, т. 2 от КСО.

За придобиване право на парично обезщетение за временна неработоспособност било необходимо към датата на настъпване на осигурителния риск едновременно да са налице кумулативно дадените изисквания в императивната разпоредба на чл. 40, ал. 1 от КСО - лицето да е осигурено за риска „Общо заболяване и майчинство" и да има 6 месеца осигурителен стаж като осигурено за този риск. Жалбоподателят не отговарял на първото условие на чл. 40, ал. 1 от КСО, защото не бил лице осигурено за риска „Общо заболяване и майчинство". Поради тази причина Г. Т. нямал право на парично обезщетение за временна неработоспособност по болничен лист - № F.20181980631, за периода от 02.09.2018 г. до 04.10.2018 г. Жалбоподателят няма качеството на осигурено лице за риска „Общо заболяване и майчинство" и при представянето на последващите болнични листове № E20181037949 - продължение за периода от 04.12.2018 г. до 02.01.2019 г. вкл. и № E20181037995 -продължение за периода от 03.01.2019 г. до 01.02.2019 г. включително, предмет на оспорените административни актове, т.к. представените болнични листове се застъпвали във времето, а това означавало че същият е била в непрекъснат болничен. Не е упражнявал трудова дейност между отделните периоди на неработоспособност нямал отработен ден, за който да са дължими осигуровки, поради което не е придобил качеството на осигурено лице за риска „Общо заболяване и майчинство". Ето защо Г. Б. Т. не попадал в кръга на осигурените лица за риска „Общо заболяване и майчинство" за нито един от процесните периоди.

Предвид това с разпореждания №№ 0-21-999-00-[ЕГН] от 14.12.2018 г. и 0-21-999-00-[ЕГН] от 24.01.2019 г. на Ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите, с които на основание чл. 40, ал. 3 от КСО, във връзка с чл. 47, ал. 1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощите от държавното обществено осигуряване е постановен отказ за отпускане на парично обезщетение за общо заболяване на жалбоподателя, поради установените данни, че същия не е осигурен за съответния риск, на основание чл. 10 и чл. 40, ал 1 от КСО за периодите, определени по двата болнични листове, поради което парични обезщетения за временна

неработоспособност (ПОВН) не се изплащат.

С Решения №№ 1040-21-11/15.01.2019 г. и 1040-21- 78/07.03.2019 г.- РО Директора на ТП на НОИ С. – град, потвърдил атакуваните разпореждания като правилни и законосъобразни постановени при спазване на административно производствените правила и в съответствие с действащите материално правни разпоредби.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Съдът намира, че оспорваните решения се явяват валидни административни актове, които са издадени в надлежната писмена форма от оправомощен орган, в кръга на неговата материална и териториална компетентност. В хода на административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон.

Спорът е относно наличието на относимите материалноправни предпоставки за получаване на парично обезщетение, вместо възнаграждение, за времето на отпуск, поради временна неработоспособност, легитимиран с процесните болнични листи. Това право, според разпоредбата на чл. 40, ал. 1 КСО имат лицата, осигурени за общо заболяване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Нормите на чл. 4 КСО определят кръга на лицата, които следва да са задължително осигурени за съответните рискове – ал. 1 – за всички осигурителни случаи, включително за безработица; ал. 2 – за всички случаи, с изключение на риска „безработица”; ал. 3 – само за инвалидност, за старост и за смърт. Определение за „осигурено лице“ дава § 1, т. 3 от ДР на КСО – „физическо лице, което извършва трудова дейност, за което подлежи на задължително осигуряване и за което са внесени или дължими осигурителни вноски“.

Основният спорен въпрос по делото е дали Т. има качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, т. 3 ДР КСО, след като няма нито един отработен ден по трудов договор № 418/27.08.2018г. Няма спор, че жалбоподателят има изискуемия осигурителен стаж по смисъла на чл.40, ал.1 от КСО от най-малко 6 месеца осигуряван за общо заболяване и майчинство. Независимо, че той е бил назначен, считано от 03.09.2018г. по нов трудов договор при друг работодател, той не е загубил качеството си на осигурено лице по смисъла на чл. 4, ал. 1 от КСО, въпреки че при него няма реално отработени дни. Жалбоподателят продължава да е осигурено лице към 02.09.2018 г., от когато се претендира въпросното обезщетение, по което са постановени оспорените откази. Със сключването на трудов договор № 418/27.08.2018г., Т. се явява нает служител по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване, като това е и денят на започване на трудовата дейност по смисъла на чл. 10 от КСО. Дали трудовата дейност ще бъде ефективно упражнявана един ден, два дни или повече, или както е в конкретния случай – нито един ден при новия работодател, е без значение за възникване на осигурителното отношение, защото законът не съдържа изискване в тази насока, и правата, възникващи за работника по осигурителното правоотношение не са обвързани с количествени показатели за определено времетраене на престирания труд, при положение, че служителят вече има определения осигурителен стаж по чл. 40, ал.1 от КСО за придобиване правото на обезщетение за осигурителния риск общо заболяване и

майчинство.

На практика е възможно работникът или служителят да изпадне в състояние на временна неработоспособност след като е сключил трудов договор, но преди реално да е започнал изпълнението на трудовата си функция по него. Временната неработоспособност е състояние, което не позволява на работника или служителя да упражнява трудова дейност и представлява факт с правно значение, независимо кога е възникнал - дали при вече упражнявана трудовата дейност или преди работникът или служителят да е пристъпил към изпълнение на задълженията си по трудовия договор. Друго разбиране, включително и това, че следва да има реално фактическо упражняване на трудова дейност за определен период непосредствено преди възникване на временната неработоспособност, е изискване на осигурителния орган, което не е уредено в закона и поради това неправилно в процесния случай е прието, че Г. Б. Т. не се счита за осигурено лице.

Въз основа на така изложените фактически и правни съображения настоящият състав приема, че оспорените административни актове се явяват постановени при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон и следва да се отменят.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя направените и претендирани разноски в размер на 350 лева адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, Административен съд София град, III отделение, 71 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Разпореждания №№ 0-21-999-00-[ЕГН] от 14.12.2018 г. и 0-21-999-00-[ЕГН] от 24.01.2019 г. на Ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите при ТП на НОИ С.-град, потвърдени с Решения № № 1040-21-11/15.01.2019 г. и 1040-21- 78/07.03.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с които е оставена без уважение жалба на Г. Б. Т., като неоснователна.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С. - град да заплати на Г. Б. Т., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап. 016, чрез адвокат В. В., направените по делото разноски в размер на 350 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: